

Chương Sáu

Bọn phỉ đã rút hết từ hồi bốn giờ sáng, để lại hơn chục xác chết, cả xác tên chủ tướng. Máu đọng thành từng vũng quanh chỗ bọn Hoàng Đạt dựng lều, mùi tanh nồng quyện lẫn mùi thuốc súng còn phảng phất trong không khí khiến Ngọc Bích nhiều lúc cảm thấy khó chịu, lợm giọng buồn nôn.

Hai chàng xách súng rảo một vòng xong trở lại bàn nhau nhổ trại lên đường.

Kiểm lại, ngoài ít vật dụng bị hư hỏng, một trong ba thớt ngựa buộc gần lều cũng trúng đạn chết quay, chính con ngựa hồng Ngọc Bích cưỡi.

– Thôi! Hai vị chịu khó ngồi chung ngựa vậy, đồ đạc hãy chất cả lên ngựa tở.

Trần Dũng nhún vai bảo bạn. Ba người thu dọn hành trang, vượt sông. Sang tới bờ Tây, Đạt cùng người yêu cưỡi chung ngựa, Trần Dũng tể ngựa lên trước có ý mở đường, phòng trường hợp bọn phỉ còn lảng vảng đâu đó, có thể phục kích trả thù.

Ngọc Bích ngồi trước yên, tựa vào ngực Hoàng Đạt. Sau cuộc đụng độ khốc liệt với bọn Lều Phỉ đêm qua, nàng mệt mỏi, tinh thần có phần bị dao động.

Đạt ghé tai nàng cười:

– Sợ rồi ư? Đó! Anh nói có sai đâu! Đã bảo ở nhà mà không chịu nghe, cứ nằng nặc đòi theo kỳ được! Hừ! Hai cụ mà biết em đi “du lịch” như vậy chắc phải... đánh một trăm roi!

Bị trêu chọc Bích đỏ mặt nguyệt dài, quay đi không đáp.

Nguyên, khi xin phép song thân nàng đã nói dối là theo chàng đi du ngoạn Sa Pa, tiện dịp thăm khu đồn điền hương hỏa Hoàng Đạt được thừa kế.

Quả Đạt có trang trại do phụ thân để lại trên đó. Chàng đã giao cho một người anh họ quản lý mọi việc, lâu lâu, có khi cả năm mới ghé lên thăm chừng một lần.

E nàng giận dữ, Hoàng Đạt bèn gợi chuyện:

– Kể ra chẳng đến nỗi vô ích! Bởi có cuộc “tao ngộ” đêm qua nên chúng ta mới trừ khử được tên trùm phỉ lợi hại vùng biên thù Tây Bắc. Ấu đó cũng là điều hay! Diệt được một kẻ ác chẳng khác nào làm một điều thiện. Lành thay!

Ngọc Bích chột tùm tùm cười trước câu nói phảng phất mùi “triết lý” của Hoàng Đạt:

– Nói nghe hay lắm! Nhưng nếu giả như đêm qua em... bị bọn phỉ bắt mất, liệu anh có còn... lý sự nổi không?

– Bậy nào! Chỉ hở miệng! Anh còn hơi thở quyết chẳng để kẻ nào phạm

đến... nàng tiên bé bỏng này.

Chàng cúi tìm môi nàng, Ngọc Bích ngượng ngùng gắt khẽ:

– Kìa! Khéo anh Dũng cười chúng mình...

Lời nàng bị ngắt ngang bởi một nụ hôn nồng cháy...

Ngựa vẫn phi đều, lốc cốc...

Ba người bên hành suốt buổi không gặp chuyện gì xảy ra.

Trưa đó, vừa xuyên qua một cánh rừng thưa tới một thung lũng, bỗng gặp một chàng trai người Thái, dáng vạm vỡ, xách cây súng “kíp”, từ xa chạy lại, dáng vội vã như bị rượt đuổi, suýt nhào vào ngựa Trần Dũng.

– Gì thế? Ông bạn!

Hoàng Đạt níu lại hỏi, chàng trai mặt xanh như chàm đỏ, vừa giằng tay ra, ngoái dòm sau lưng, kêu lấp bắp:

– Chạy mau! Ông... ông ba mươi... Ông hùm tinh! Mau! Chậm, ông ăn thịt... ông ngồi đằng chân thác...

– Sao? Ông ba mươi ư? Bạn có súng “kíp” trong tay, sợ gì?

– O... cái quan không biết! Ông hùm tinh không phải cọp thường... súng bắn không chết mà. Cái quan buông tôi ra nào... ghê quá!

Dứt lời chàng trai vùng chạy như ma đuổi.

Bọn Đạt cùng lấy làm lạ nhìn nhau. Dân vùng sơn cước xưa nay vốn “xem hùm beo như chó dữ” bởi cuộc sống giữa thiên nhiên khiến họ thường gặp các loài dã thú. Có nơi, ngay cả các cô gái còn dám đương đầu với chúng bằng cách dùng bẫy, hoặc đôi khi có nàng chỉ sử dụng một lưỡi dao quắm cũng hạ được cọp trong trường hợp chạm trán bất ngờ.

Giờ thấy chàng nọ lộ vẻ khiếp đảm thái quá, động tính hiếu kỳ Hoàng Đạt bàn tới đó xem thực hư thế nào.

Nghe nói Ngọc Bích vội vã gạt đi, nhăn mặt:

– Anh! Chuyện hổ thành tinh em vẫn nghe kể! Ta nên tránh xa là hơn! Hãy tập trung vào... việc của anh Dũng, tiếp tục hành trình!

Nhưng chừng Trần Dũng cũng bị kích động chẳng kém gì Hoàng Đạt, vụt sáng hấn mắt nói luôn:

– Đã thế chúng mình nên vào tận nơi cho biết! Đây vào thác cũng không bao xa.

Chàng trở về hướng dòng thác đổ từ lưng chừng núi xuống trắng bạc như một dải lụa óng ánh dưới ánh mặt trời. Từ chỗ bọn họ dừng ngựa đến đó ước chừng chỉ nửa dặm là cùng.

Đạt vỗ báng súng sẵn cười trấn an người yêu:

– Yên trí! Dù hùm tinh hay hùm thường đã có món này giải quyết! Đạn “ban” vượt dài như lưỡi dao, bắn voi, tê giác còn “kênh” nữa là cọp. Chưa kể Ru lô, Pạc Hoọc đây có đủ. Đi thôi!

Thâm tâm Hoàng Đạt không tin trên đời có loài nào chịu nổi sức công phá của súng đạn, cho dù đó là... ma quái.

Từng sống trên mạn ngược một thời gian chàng nghe nhiều huyền thoại về hùm tinh, thần hổ, voi thiêng v.v... nhưng chưa lần nào thấy tận mắt.

Lại nữa, Đạt thường nghĩ: vạn vật hữu hình tất hữu hoại. Mãnh thú... dẫu thành tinh chẳng nữa nhưng muốn vô bất ăn thịt người hẳn tất nó phải có xương thịt, nanh vuốt như... bình thường, vậy vẫn còn điểm yếu để chịu luật hủy diệt chung.

Hai thớt ngựa quay đầu rẽ sang trái tiến vào chân thác.

Đi được một quãng bỗng hai con ngựa cùng hí dữ chồm dựng hai chân trước muốn hất cả bọn xuống.

– Nó đánh hơi thấy ác thú. Đúng! Trong đó có cọp! ta buộc ngựa đây thôi.

Hoàng Đạt bảo bạn, cả ba nhảy xuống cột ngựa bên một gốc tùng. Đạt còn lấy mấy củ tỏi nhai dập xát vào mũi mấy con vật cho chúng hết ngửi mùi cọp, đỡ sợ.

Đoạn, chàng ghé tai dặn hai bạn đồng hành vài câu.

Hoàng Đạt thủ khẩu Greenfield đi trước, theo sau là Ngọc Bích, Trần Dũng đoạn hậu.

Chừng hơn trăm thước, quả nhiên cả bọn gặp một vùng cỏ nát nhàu dẫu chân, khoảng cách đều nhau, dẫu nào cũng lớn bằng cái đấu.

Rõ dẫu chân cọp.

Ba người lần theo vết con thú len lõi hồi lâu tới gần vụng thác thì mất dấu.

Còn đang đảo mắt tìm kiếm bỗng Ngọc Bích nắm tay Đạt run giọng thì thào:

– Kìa! Anh xem... chỗ thạch bàn mé bên phải gần dòng thác đỏ...

Hai chàng giật mình trông theo hướng nàng trở.

Cách không đầy năm chục thước, một hình thù ngồi lù lù câm nín, bất động như tảng băng đá, to như bò mộng.

Đó là một con cọp xám. Nó ngồi chồm hồm, đầu hơi nghiêng về hướng bọn Hoàng Đạt nhưng cúi xuống, thoáng trông có vẻ như đang “trầm mặc suy tư” hết sức lạ.

Trần Dũng lập tức đưa ống nhòm lên ngắm, bất ngờ lộ vẻ sững sờ:

– Trời! Sao... thế này? Hay tại mình hoa mắt... nhìn trong viễn kính khác ở ngoài...!

Chàng lấy tay dụi mắt dòm lại, sắc mặt càng lúc thêm biến đổi:

– Đạt! Cậu xem này! Sao lại là... một ông lão? Trời!

Cả Đạt lẫn Ngọc Bích cùng kinh ngạc đưa mắt ngó nhau, chàng võ sư giật phắt ống nhòm xem thử phào khê lắc đầu bảo bạn:

– Có gì lạ đâu! Đúng là một ông ba mươi, chỉ lớn hơn những con cọp ở... vườn bách thú một chút. Chắc cậu hoa mắt rồi. Đây, em dòm xem có đúng không?

Chàng cười nhẹ chuyển sang tay Ngọc Bích, nàng vừa chiếu ống viễn kính liền rùng mình lấp bắp:

– Trời! Anh Dũng nói không sai! Không phải cọp! Một... ông già! Một người... râu tóc bạc phơ... mặc áo xám... trời! Đúng cọp thành tinh nên mới biến hóa như vậy.

Nàng xúc động ôm chầm lấy người yêu giục quay lại.

Trần Dũng xem lại lần nữa, tuy bớt vẻ kinh mang nhưng vẫn xác nhận đó là một ông già.

– Hay nói cho rõ là một thứ đầu người mình cọp! Có lẽ đúng hùm tinh như lời anh chàng ban nãy bảo! Giờ cậu tính sao?

Hoàng Đạt nhún vai, cương quyết:

– Để tớ cho nó một phát! Tinh hay không cũng phải hạ thôi Cậu với Ngọc Bích cứ ở yên đây, tớ lại gần nó. Cọp mộng phải nổ trúng chỗ hiểm mới chết ngay.

Dứt lời chàng vọt đi liền, bất kể Ngọc Bích can ngăn.

Hai người chừng không yên tâm cũng rón rén lần theo, phòng hỗ trợ Đạt khi cần.

Con cọp xám vẫn ngồi yên tại chỗ.

Hoàng Đạt men theo lùm bụi tới gần neho mắt ngắm kỹ.

Khoảng cách hai bên thu ngắn chỉ còn chừng hai chục thước, trông rõ từng đường nét trên mình ác thú.

Chàng từ từ giương khẩu súng sấn lên...

Ngay khi ấy bất thần nổi lên một tràng cười ròn rã, trong trẻo, rồi ba, bốn bóng sơn nữ từ ngoài đuổi nhau chạy tới.

Nàng chạy trước mặc y phục ra dáng con nhà quý tộc sơn cước, phá lãnh đen viền thủy ba kim tuyến, áo chèn bằng lụa trắng, chân mang hài sảo, tóc bới cao, trâm cài lược giắt, khuyên vàng lấp lánh... nhạc trông cũng thấy đó là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp.

Cô nàng chạy gần đến bờ vụng thác, vừa chạy vừa ngoảnh trông lại mấy cô gái phía sau cười đùa, vô tình chưa nhìn thấy ông ba mươi ngồi chễm chệ trên tấm thạch bàn, đang giương mắt dòm trừng trừng.

Kịp đến lúc cô gái phát giác giật mình thì đã muộn. Giữa người và thú cách nhau chừng chục thước, chưa bằng một cái nhảy của chúa sơn lâm.

Cô nàng biến sắc lùì lại chưa kịp tỏ cử chỉ gì thì con cọp xám đã quất đuôi đánh “đét”, rống lên khùng khiếp, dậm phóng tới.

– Đoàng!

Từ sau bụi cây, Hoàng Đạt nghiêng răng bóp cò luôn.

Mãnh thú rùng mình ngã vật sang bên đến “ùm”, nước văng tung tóe. Nhưng có lẽ đạn không trúng chỗ hiểm, nó vùng dậy ngay xông thẳng lên bờ.

Đạt rúng động vội bồi thêm phát nữa.

Cạch! Đạn thổi không nổ, chàng ném súng sắn, rút Pạc Hoọc nhảy vọt ra.

Vào khoảnh khắc Hoàng Đạt khai hỏa bắn con cọp xám, Trần Dũng cũng đã giương súng nhắm sẵn phòng bị tình huống xấu xảy ra.

Vừa thấy nó chồm dậy, chàng trai họ Trần liền lấy cò tiếp tay bạn, tuy nhiên... đạn cũng không nổ.

Trong khi mãnh thú hung hăng lao về phía cô gái sơn cước...

Không do dự Trần Dũng nhún chân quăng vèo người tới chắn ngang trước mặt cô sơn nữ, tay vung lia một đường báng súng.

Chát! Báng gỗ quật trúng đầu con cọp mộng, bể tan, không khác quật vào đá, nhưng cũng khiến nó khựng lại mấy giây, gằm lên lắc lắc cái đầu to như cái thúng.

Đủ thời gian Hoàng Đạt xông lại chĩa Pạc Hoọc nổ.

Liên ba phát súng, con cọp xám đổ dụi xuống mặt cỏ, giãy giụa mấy cái rồi nằm im, mình mẩy nó loang lổ đầy máu, đầu bị bể nát.

Ai nấy xúm lại, nàng sơn nữ quý tộc cùng bọn gái tùy tùng ngó lời cảm ơn Đạt, Dũng vẻ cảm động hết sức.

Lúc ấy hai chàng trai Kinh mới nhìn kỹ, bất giác không khỏi sửng sốt trước vẻ đẹp của “cô nàng”.

Mắt phụng, mày liễu đao, miệng san hô, ngực nở nhũ căng phây nếp áo, eo thon mỏng phình, đùi thon lảm búp hoa quì sau lớp “phá” lãnh bó sát... tấm nhan sắc bất ngờ như tích tụ cả hương sắc núi rừng Tây Bắc.

Đến nỗi ngay như Ngọc Bích là “người đẹp kinh thành” cũng phải giật mình, thâm khen!

Nàng ta cho biết họ Đèo, tên Nguyệt Cẩm, nhà ở gần đây và mời ba vị ân nhân ghé nhà chơi.

– Thưa! Con quái này đã hại nhiều nhân mạng quanh vùng, người ta đồn nó là... hùm tinh! Hôm nay may gặp hai ông nên em mới thoát nạn dữ! Mong hai ông

cùng bà chị đây bớt chút thì giờ quá bộ đến nhà để em được dịp tạ lễ!

Cả bọn cùng nhìn nhau ngẫm hội ý, không riêng Trần Dũng, Hoàng Đạt và Ngọc Bích chỉ mong sao sớm đưa bạn đến xứ ngàn, chẳng muốn rề rà dọc đường mất thời gian. Và, chuyện tình cờ giết cọp cứu người nào có đáng chi, giờ lại theo về làm “thượng khách” để nàng tiếp đãi, nghĩ cũng kỳ. Dấu gái họ Đèo tỏ ra rất tha thiết.

Hoàng Đạt đang định lựa lời từ chối khéo, xảy đâu chợt nghe tiếng vó ngựa khua đồn rầm rập, từ ngoài phi vào hơn chục bóng nhân mã, tay súng nổ đủ cả.

Một người đàn ông trạc gần bốn mươi, dáng khỏe mạnh, mặc quần áo kaki màu vàng, khoác “va rơi” da, mang súng “kíp”, nhảy phắt xuống chạy lại nắm tay Đèo Nguyệt Cầm mừng rỡ:

– Trời! Anh lo quá! Vừa về tới nhà được tin báo cọp xám xuất hiện khu này, lại nghe chúng kể em đi chơi thác, vội lấy ngựa đi liền! Phải hai ông đây vừa hạ “nó”?

Y quay sang bọn Dũng, Đạt, Nguyệt Cầm vội kể vắn tắt sự việc, đoạn giới thiệu:

– Đây là anh tôi, Đèo Thanh Sơn! Còn hai ông với bà chị đây...

Hoàng Đạt rước lời cho biết qua tên họ cả bọn, Đèo Thanh Sơn mừng rỡ cảm tạ khẩn khoản mời ba người về nhà.

– Thưa, nếu bạn thì xin ghé qua một hai ngày vậy. Kính mong ba vị dành cho Đèo này được vinh dự thù tiếp bậc ân nhân của giòng tộc!

Hoàng Đạt, Trần Dũng đều cảm thấy khó xử, chưa biết tính sao thì Ngọc Bích đã ghé tai người yêu khẽ bảo:

– Giờ đã quá trưa rồi, có đi tiếp cũng chẳng thêm được mấy đoạn đường, chi bằng ghé qua chỗ họ chút, mai sáng lại lên đường, cho khỏi phụ lòng.

Thấy anh em họ Đèo tỏ lòng chân thành mời khách, lại nghe nàng nói cũng phải lẽ, Đạt, Dũng đành chịu.

Thanh Sơn, Nguyệt Cầm ùng lộ vẻ hân hoan, truyền bọn gia nhân khiêng xác cọp, đoạn “phò” ba người lên ngựa về bản.

Cả bọn vừa đi vừa trò chuyện, anh em Đèo cho biết họ cùng viên tù trưởng xứ Thái Lai Châu là chỗ thân tộc, anh em thúc bá.

Thanh Sơn từng du học dưới Hà Nội mấy năm, biết cả chữ Tây, chữ Hán, đã có vợ và ba con.

Nguyệt Cầm mới tròn đôi chín, chưa lập gia đình, rất thích thơ phú văn chương.

Vì chỉ có hai anh em, cha mẹ đều đã khuất núi nên Sơn rất thương yêu em gái, hết mực săn sóc chiều chuộng nàng.

Nhân nhắc lại chuyện “hùm tinh”, Thanh Sơn tỏ ý không tin chuyện huyền hoặc, bảo đó chẳng qua là một con cọp mộng tinh khôn, vì nó vô ăn thịt nhiều người nên dân quanh vùng đồn đại thế thôi.

Nghe vậy, Hoàng Đạt nháy hai người đồng hành mỉm cười ý nhị.

Trần Dũng nhíu mày chực lên tiếng nhưng nghĩ sao lại thôi, chỉ nhún vai im lặng.

Ngựa đi lòng vòng, hồi lâu tới một khu nhà sàn nằm rải dưới chân đồi, cạnh một con suối rộng.

Nhà họ Đèo ngay đầu bản, trông nguy nga bề thế rõ ra một dinh cơ của người thuộc giòng quý tộc miền núi, đủ tòa ngang dãy dọc, gia nhân ra vào phục dịch.

Thanh Sơn truyền dọn liền hai phòng rộng, ngăn nắp bên dãy đông, một dành cho Trần Dũng và một để riêng “vợ chồng” Hoàng Đạt nghỉ – theo cách tự giới thiệu của Ngọc Bích.

Chừng “người đẹp kinh thành” có ý “phòng xa” trước giai nhân rừng thẳm nên xác định rõ trước với nhà họ Đèo!

Hoàng Đạt thừa hiểu, không khỏi cười thâm.

Cả ba tắm rửa, thay y phục xong thì gái hầu xuất hiện, lễ phép mời lên dự tiệc.

Anh em họ Đèo đã chờ sẵn bên bàn rượu thịnh soạn bày giữa phòng khách, có cả một cặp rượu vang chất.

Nguyệt Cẩm vừa phục trang lại, càng tôn thêm vẻ kiều diễm lộng lẫy khiến Ngọc Bích buột miệng khen tấm tắc.

Được người cùng phái khen tụng, cô gái nhoẻn cười không giấu nổi vẻ hân hoan trong lòng, nắm tay Ngọc Bích giọng xúc động:

– Chị quá khen! Em chỉ là loài hoa rừng, cở đại đâu dám sánh với những thiếu nữ xinh đẹp nơi đất Hà Thành hoa lệ! Như chị đây chẳng hạn!

Hai nàng cùng cười vui vẻ.

Đèo Thanh Sơn truyền gái hầu rót rượu mời khách nhập tiệc.

Tình cờ Trần Dũng ngồi cạnh Nguyệt Cẩm, cô gái luôn tay bồi tiếp vị khách quý, vẻ ân cần hết mực, làm chàng trai nhiều lúc đăm lúng túng, ngỡ ngàng.

Rượu được vài tuần, cả Hoàng Đạt, Ngọc Bích đều cảm thấy hơi lo trước ánh mắt chan chứa, long lanh của cô gái họ Đèo khi nhìn Trần.

Nhất, Đạt là kẻ giang hồ lịch lãm trên tình trường, chỉ thoáng qua cũng hiểu ngay người đẹp non cao đã bị “tiếng sét ái tình” đánh ngã!

Chàng thầm kêu khổ!

Đoạn tìm cách nhắc khéo bạn, vờ hỏi:

– Dững này! Mai sáng mấy giờ chúng ta khởi hành?

Trần Dững thoáng ngẩn người nhưng vốn nhạy cảm, hiểu liền, đoạn đáp:

– Càng sớm càng tốt! Khoảng bảy giờ đi!

Nguyệt Cầm nghe hai chàng đối đáp mặt hoa đang rạng rỡ vụt tối hẳn lại, buồn rầu.

Đèo Thanh Sơn liếc cô em gái dường như cũng hiểu, lộ vẻ trầm tư, giây lát ngập ngừng khẽ hỏi:

– Quý ân nhân có việc gấp chẳng? Xin vì tình tri ngộ nán lại thêm ít ngày...

Đạt nhẹ nhàng thoái thác:

– Như đã kể qua, bọn này phải đến miền ba biên giới vì việc riêng, chẳng thể nấn ná, mong Đèo huynh cùng cô Nguyệt Cầm thứ lỗi! Khi nào xong việc trở về nếu tiện đường, chúng tôi sẽ ghé thăm.

Nghe vậy, Nguyệt Cầm đòi phải hứa chắc chắn, khiến Đạt đành cười gượng:

– Chỉ ngại làm phiền gia chủ mà thôi! Được rồi! Thế nào lượt về bọn này cũng tạt vào chơi ít bữa!

Dững trợn mắt dòm sững bạn, nhưng Ngọc Bích tủm tỉm cười ngậm ra hiệu cho chàng.

Trần vỡ lẽ ra Hoàng Đạt đã vì chàng “gánh vác” luôn chuyện hứa hẹn này. Ý Đạt sau khi hộ tống bạn đến xứ ngàn gặp người yêu cho trọn lời ước nguyện tiền duyên, chàng cùng Ngọc Bích quay về sẽ ghé nhà họ Đèo. Như thế vừa không thất hứa, lại tránh cho Dững thế kẹt hiện giờ, bởi chẳng thể giải bày chuyện bí mật ghé thăm của Dững, mà nếu khước từ thẳng thừng e bất nhã với chủ nhân!

Bất giác chàng trai họ Trần kín đáo thở dài, ái ngại vu vơ...

Không khí buổi tiệc vẫn vui vẻ trở lại, Đèo Thanh Sơn báo cho biết tối nay nhà họ đèo mở dạ hội mừng ba vị khách quý, có cả trai gái bản tham dự.

– Ô! Đèo huynh làm bọn này ngỡ ngàng quá! Bày vẽ mà chi thêm phiền hà!

Dững, Đạt cùng lắc đầu ái ngại. Riêng Ngọc Bích nghe đến dạ hội có vẻ thích thú chững hiểu kỳ muốn xem thử cuộc vui trên sơn cước ra sao.

Khoảng năm giờ chiều tàn tiệc rượu, ai nấy về phòng nghỉ dưỡng sức chờ tối dự hội.

Đạt sang phòng Dững, căn dặn:

– Buổi vũ hội đêm nay cậu nên thận trọng, tớ xem chừng Đèo Nguyệt Cầm đang ngây ngất vì “tiếng sét ái tình” do cậu gây nên! Hãy tỏ ra chững mực, tránh để đối tượng hiểu lầm... tai hại, nếu cậu vẫn quyết ý trung thành với... lời lập nguyện tiền thân!

– Nhưng tớ nào có ý định chinh phục hay tán tỉnh nàng đâu!

Trần Dũng thoáng nhăn mặt bảo bạn, Hoàng Đạt nheo mắt cười nụ:

– Ấy thế mà cô nàng cứ yêu thì sao? Chính “bà đầm” tớ cũng nhận thấy điều đó. Chẳng phải riêng Đạt này! Nên nhớ, về “khoảng đó” tớ từng ném trái nhiều kinh nghiệm... thương đau! Hãy nghe tớ!

Chàng trai họ Trần yên lặng trong giây lát, gật gù:

– Thú thực tớ cũng cảm nhận trong thái độ Nguyệt Cẩm bộc lộ vẻ quan hoài... hơi đặc biệt đối với tớ! Có lẽ... cậu nói đúng đấy!

– Đúng là cái chắc! Phàm, đàn bà con gái sơn cước rất hồn hậu, thủy chung, thẳng thắn và can đảm! Các nàng khi đã yêu ai thì sẵn sàng sống thác với tình, khó có trở lực nào ngăn nổi! Điều này hẳn cậu đã biết qua... chúc thư! Tớ chỉ lo cậu sơ sẩy vương mắc thêm tơ tình sẽ rắc rối đủ thứ! Hiểu chứ?

Đạt đặt tay lên vai bạn, bốn mắt nhìn nhau rất lâu, Trần Dũng chừng cảm khái thở phào ngùi giọng:

– Bằng hữu như cậu thực hiếm có trên đời! Phải chi vợ chồng cậu chịu cùng tớ...

Chàng bỏ lửng câu không nói tiếp, Đạt đoán hiểu ý bạn, khẽ lắc đầu ôn tồn:

– Cảm ơn cậu đã nghĩ tới mình. Nhưng, hẳn cậu thừa biết, tớ mang nặng nợ tình với nàng... mà nàng còn chữ hiếu! Bọn này có tính đến chuyện đó nhưng xét ra không thể được! Thôi thì... mỗi người hãy bằng lòng với số phận của mình! Giờ cậu nằm nghỉ, tớ cũng cần ngả lưng chút cho gân cốt đỡ mỏi.

Đạt quay ra, về phòng. Ngọc Bích đang nằm trên giường xem tiểu thuyết, thấy chàng vào bèn gấp sách lại, nhòm dậ:

– Gớm! Hai ông tướng rù rì chuyện gì mà lâu thế? Em đoán chắc không ngoài vụ... giai nhân họ Đèo, đúng chứ?

– Không sai!

Chàng ngồi xuống cạnh người yêu, Ngọc Bích chống cằm vẻ nghĩ ngợi, bảo chàng:

– Nếu anh Dũng không bị vương lời nguyện tiên duyên, kể ra Nguyệt Cẩm cũng... xứng đáng để anh ấy gắn bó một đời! Tuy mới gặp nhưng em cảm nhận ở nàng hội đủ những đức tính của người phụ nữ lý tưởng các đấng mày râu hằng mơ ước! Ấy là chưa kể về nhan sắc! Một vẻ đẹp phải nói là... ăn đứt các hoa khôi Hà Nội!

Đạt phì cười vì cách so sánh của Ngọc Bích, âu yếm kéo nàng vào lòng:

– Nhưng vẫn chưa đẹp bằng... người đẹp của anh!

– Chỉ được cái giỏi nịnh! Nào, giờ hãy chỉ qua cho em vài điệu vũ thịnh hành trên vùng này! Tối nay biết đâu có... chàng trai điển nào đó mời em vài bản

thì sao?!

Nàng gỡ tay chàng đứng lên nheo mắt hóm hỉnh.

o O o

Ngay sau bản “xòe cặp” với Trần Dũng, Nguyệt Cẩm cứ xoắn lấy chàng, chẳng buồn để ý tới ai khác. Khách trai tráng trong bản làng nhiều kẻ mon men đến mời, thấy đều bị nàng cười, từ chối.

Ngồi cạnh Ngọc Bích và vợ chồng Đèo Thanh Sơn gần đó, Hoàng Đạt vừa nói chuyện vừa kín đáo theo dõi bạn cùng cô gái họ Đèo.

Dưới ánh lửa bập bùng, Nguyệt Cẩm tươi như hoa nở bên Trần Dũng Chàng tuổi trẻ ngồi nốc rượu cần, đối đáp cầm chừng với nàng, gương mặt in đậm nét mang mang tư lự.

Người đẹp non cao chừng ngấy ngấy vì men say hạnh phúc, nên chẳng nhận ra vẻ gượng gạo nơi chàng trai Kinh đang mang nặng nỗi niềm u uẩn. Nàng luôn miệng nói cười ríu rít, hồn nhiên như cánh chim rừng đón chào bình minh buổi sáng.

– Cần “cứu nguy” Trần Dũng mới được!

Hoàng Đạt nhủ thầm, đoạn trước vẻ ngỡ ngàng của người yêu, chàng đứng dậy tiến sang chỗ Dũng, Cẩm nghiêng đầu mỉm cười... rất duyên:

– Xin được mời cô Nguyệt Cẩm bản này!

Cọ gái họ Đèo tròn mắt ngược nhìn Đạt lúng túng mấy khắc rồi chẳng muốn “khách ân nhân” phật ý, nàng chậm chậm theo chàng ra giữa sàn.

Đạt nháy mắt ra dấu cho bạn hiểu, Trần Dũng lập tức bước lại bên Ngọc Bích mời:

– À! Ra anh ấy diễn trò “điệu hổ ly sơn” để “đánh tháo” cho anh! Gớm thật!

Ngọc Bích bật cười khẽ bảo Dũng, mắt liếc theo người yêu đang cùng giai nhân Tây bắc rún rẩy, tới lui theo nhịp “khèn”.

Đạt từng sống gần các sắc dân miền núi nên thạo nhiều điệu vũ, chàng lại là “một cây” hào hoa, lão luyện các đường Tango, Valse, Rumba v.v... nên khi “xòe cặp” với Nguyệt Cẩm, chàng nhảy hay đến nỗi xung quanh ai nấy đều phải trầm trồ thán phục không ngờ chàng khách Kinh lại cừ đến vậy.

Hết “xòe cặp” lại đến “xòe chùm” chừng cao hứng Đạt trở hết tài nghệ “biểu diễn” luôn mấy bản và khéo léo lôi cuốn cả giai nhân Tây Bắc họ Đèo theo khiến nàng không sao dứt ra được.

Ngồi bên vợ chồng Thanh Sơn, bọn Trần Dũng, Ngọc Bích không khỏi cười thầm về cuồng nhiệt có tính toán của Hoàng Đạt.

Tuy nhiên trong thâm tâm Ngọc Bích vẫn hơi cảm thấy khó chịu trước cảnh người yêu múa lượn như cánh bướm quẩn quít bên đóa hoa rừng tuyệt sắc!

– Hừ! Anh Dũng xem kìa! Nãy anh ấy còn có vẻ tỉnh táo, giờ chẳng khác nào đã bị nàng hấp hồn, mặt mũi trông say sưa lạ! Hừ! Đàn ông các anh thật...

Nàng kịp thời dừng lại để khỏi thốt lên những lời hằn học, gương mặt kiêu mị vụt trở nên lạnh băng tựa hồ bao phủ một làn sương mỏng.

Trần Dũng liếc thấy giật mình thâm kêu khổ, vội lựa lời xoa dịu, trấn an cho êm.

– Hừ! “Lộng giả thành chân”... biết đâu được!

– Yên tâm! Đạt tuy hào hoa duyên dáng nhưng lại là người xem trọng việc hôn nhân, nghiêm chỉnh chuyện thê nhi! Chị thấy đó, từ ngày gặp chị anh ấy có còn... trong thấy người đẹp nào khác đâu! Chỗ anh em thân thiết tôi dám cam đoan điều đó!

Dũng nghiêm mặt bảo, Ngọc Bích đang định nói tiếp thì nhịp “khèn” đã dứt, Hoàng Đạt, Nguyệt Cầm thông thả trở về bàn.

Ngồi bên Hoàng Đạt, ánh mắt cô gái họ Đèo chốc chốc lại liếc sang chỗ Trần Dũng có vẻ như trách móc nhẹ nhàng...

o O o